LIBRIS | We know books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
BUTNARIU, RALUCA
Deziluzii / Raluca Butnariu. - Bucureşti : Librex Publishing, 2017
ISBN 978-606-8894-41-6

821.135.1

Editor: Ionuţ Radu
DTP: Aimee Consulting&Advertising
www.aimee.ro

LIBREX PUBLISHING
Str. Episcopul Radu, Nr. 30, Bucureşti
Redacţie: 0723 193 019
Email: office@librex.ro
comenzi@librex.ro
www.librex.ro

© LIBREX PUBLISHING, 2017

Orice reproducere, totală sau parţială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă şi se pedepseşte conform *Legii dreptului de autor*

RALUCA BUTNARIU

Deziluzii

LIBREX

Bucureşti, 2017

LIBRIS We know books

promițător, însă mama ei a fost o femeie extrem de drăguță și are toate șansele să o moștenească... Morgan, încearcă să fii rezonabil, își îmblânzi contele vocea, încercând să-l abordeze altfel. Ai răbdare. Fata este încă micuță, n-are decât unsprezece ani. La vârsta asta, toate fetițele au o înfățișare mai puțin atrăgătoare.

— De ce nu l-ai pus pe Michael s-o ia de nevastă? ripostă Morgan înciudat. Diferența de vârstă dintre ei este insesizabilă și...

— Nu! tună Marcus Davenport, ridicându-se și privindu-și mânios fiul recalcitrant. Am hotărât ca tu să te achiți de această datorie morală și nimic nu mă va putea face să mă răzgândesc, ai înțeles? Dacă-ți dorești titlul și averea care ți s-a promis la naștere, ai face bine să mă asculți, Morgan, altfel o să regreți amarnic.

— Perfect, scrâșni Morgan, susținând sfidător privirea autoritarului său tată, cu pumnii încleștați de furie. Voi face precum doriți, Alteța Voastră, aruncă el pe un ton caustic. Însă vă spun un singur lucru: niciodată, dar absolut niciodată, copila asta nu va avea mai mult decât numele meu!

Și părăsise cabinetul tatălui său, urându-l pentru ce-i făcuse și blestemând clipa în care Jessica Ann Elisabeth Fishbourne cunoscuse lumina zilei.

Da, își spuse el acum, în timp ce-și aranja eșarfa de mătase în jurul gâtului, cu ochii îngustați amenințător, acea pacoste nesuferită avea să se mulțumească doar cu titlul de accesoriu social. Niciodată iubită sau amantă.

Doar o greșeală oribilă de care, din nefericire, avea să fie legat pentru tot restul vieții lui.

Capitolul 1

Trăsura se legăna ca o corabie în derivă, ocolind cu mare greutate hârtoapele drumului desfundat de topirea ultimei zăpezi, aruncându-și ocupanții dintr-o parte într-alta și silindu-i să se agațe de portiere.

— Ned, ce naiba faci?! se răsti contele de Averly pe un ton supărat, aventurându-se să-și scoată capul pe gemulețul îngust pentru a arunca o privire edificatoare afară.

— Mii de scuze, Alteță, îngăimă vizitiul, nădușind și străduindu-se să mâne caii nărăvași mai spre marginea drumului, acolo unde riscul ca roțile să se înglodeze în noroi părea mai scăzut. Vremea asta păcătoasă o făcut prăpăd prin părțile astea...

Morgan se încruntă nemulțumit la drumul stricat de căruțe, ale căror roți săpaseră brazde adânci în pământul îmbibat de apă, transformând noroiul într-o mâzgă groasă și cleioasă.

Înjurând, se retrase lăsându-se să cadă pe bancheta îngustă din interiorul trăsurii, și căută o poziție confortabilă, încercând să-și întindă picioarele lungi.

Renunță cu un oftat. Spațiul era prea strâmt pentru doi bărbați care măsurau aproape doi metri fiecare, așa că se resemnă să-și imite fratele, lipindu-și spatele complet de peretele capitonat cu satin gri perlat al trăsurii și ridicându-și glezna unui picior peste genunchiul celuilalt.

— În ritmul ăsta, mai durează încă un ceas până ajungem, pronostică el indispus.

Aruncând o privire scurtă lui Michael, strânse din dinți enervat. Zâmbetul nesuferit al fratelui său îl scotea din sărite,

LIBRIS We know books

sporindu-i starea de iritare, cu atât mai mult cu cât știa foarte bine motivul pentru care Michael părea să se amuze atât de copios. După o absență deliberată, Morgan se întorcea în sfârșit la Marcham, locul unde îl aștepta... indezirabila lui soție!

Trecuseră mai bine de opt ani de când n-o mai văzuse pe Jessica, mai precis din ziua sordidă a căsătoriei lor, o zi care, chiar și acum, după atâta vreme, încă mai avea darul să-i încrânceneze carnea pe el.

Amintirea acelei zile i se întipărise adânc în memorie, stăruind la periferia minții lui ca un stigmat al rușinii, pulsând aidoma unui punct nevralgic, nelăsându-l să uite nicio clipă de slăbiciunea de moment care-l condamnase pe veci.

Niciodată nu-și iertase tatăl pentru că-l manipulase cu atâta cruzime și nepăsare, profitând de tinerețea lui, de setea-i nebunească de viață, de faptul că o eventuală repudiere din sânul familiei Davenport i-ar fi afectat imaginea publică și i-ar fi limitat accesul în lumea bună a Londrei.

Vedea și acum cu o claritate obsedantă imaginea acelei puștoaice firave, cu o înfățișare care-ți stârnea milă, stând lângă el în fața altarului, năucită și speriată, bâlbâindu-i jurăminte sacre de supunere, respect și dragoste veșnică. O arătare jalnică, înveșmântată într-o rochie de muselină viorie, absurd de înzorzonată, de care el își legase viața printr-o glumă meschină a sorții. O ființă care locuia de aproape doi ani sub acoperișul de la Marcham, așteptându-l să apară, fără ca el s-o fi făcut niciodată, în ciuda insistențelor lui Michael.

De când fiica răposatului lord Fishbourne părăsise în urmă cu doi ani mănăstirea Sf. Maria a carmelitelor, Morgan evitase orice contact cu ea în mod ostentativ, dându-i de înțeles astfel că n-o dorea mai mult decât ar fi dorit un junghi în coaste.

Cea mai mare parte a acestui timp și-o petrecuse pe mare, călătorind la bordul unuia dintre vasele sale comerciale, Poseidon, care aducea mărfuri din Orientul Îndepărtat și făcea negoț cu Siria, Algeria și Egipt. De când își descoperise pasiunea pentru navigat, în urmă cu șase ani, rareori zăbovea mai mult de trei luni

pe uscat. Marea îl chema întotdeauna, iar el răspundea acestei dulci chemări cu înfrigurarea promptă a unui amant pasional.

Se întorcea în Anglia doar pentru a-și verifica bunul mers al afacerilor și-și calcula timpul astfel încât să prindă la Londra măcar unul dintre cele două sezoane de peste an, de preferință pe cel lung, unde savura ultimele bârfe ale societății, încheia tranzacții profitabile, se distra cât putea și-și consuma cuceririle pe tavă. Acum se vedea nevoit să pună punct acelei tăceri pline de dispreț și să dea cu ochii de lady Jessica Fishbourne.

În sinea lui, niciodată n-o numise lady Davenport. Asta pentru că nicicând n-o socotise soția lui, nu mai mult decât un balast împachetat într-o hârtie legală. Un act care-i amintea mereu că nu mai era un bărbat liber, deși acest lucru nu-l împiedicase defel să-și trăiască viața după cum poftise.

Și mai era ceva, ceva ce-l nemulțumea teribil. Morgan își îngropase căsnicia sub un munte de tăcere. Nimeni din lumea bună nu știa că era însurat, cu excepția fratelui său și a personalului de la Marcham, și dacă n-ar fi fost acea favoare pe care i-o făgăduise lui Hayworth cu puțin timp în urmă, secretul ar fi continuat să rămână... secret.

Se afla într-o dilemă îngrozitoare, pe care habar n-avea cum s-o rezolve. Și mai apoi, amânase prea mult momentul revederii cu cea care se făcea responsabilă de acea... situație neplăcută. Pe de altă parte, realiza că și progenitura lui Fishbourne fusese la rândul ei tot o victimă, însă asta nu schimba cu nimic starea actuală a lucrurilor: el continua să rămână însurat cu ea, fără putința de a se elibera din acest mariaj, obligat să respecte legământul unui bărbat mort de peste cinci ani, care jurase unui alt mort că odrasla lui va purta numele Davenport.

— Morgan, nu mai fă mutra asta de martir, rosti Michael cu un rânjet antipatic. Jessica a devenit o tânără foarte...

— Scutește-mă, naibii, de detalii! i-o reteză Morgan pe un ton abrupt. Cunoști foarte bine motivul care m-a determinat să merg la Marcham și te asigur că n-are nici cea mai vagă legătură cu ea.

LIBRIS We know books

— Este soția ta! apăsă Michael cuvintele, privindu-l încruntat, cu un licăr voalat de îngrijorare în ochii de culoarea cobaltului.

— Zi-mi o noutate, îl invită Morgan sec. Ceva ce nu știu.

Michael zâmbi, un zâmbet iute, pieziș și fermecător, care-i făcuse celebri pe toți bărbații Davenport în rândurile reprezentantelor sexului opus.

— Marea noutate este că s-ar putea să-ți placă Jessica, rosti el ironic.

— Zău? făcu Morgan sarcastic și plin de îndoială, aruncând o privire plictisită pe gemuleţul portierei asupra peisajului însorit, peste care primăvara își plimba degetele diafane, scoțând natura din amorțeală.

Oricât de mult s-ar fi străduit să-l facă pe Michael să tacă și indiferent de ce metodă ar fi uzat ca să-l determine să înceteze să-l mai tot piseze la cap în legătură cu Jessica, acesta moștenise, ca și el de altminteri, încăpățânarea și perseverența celor din neamul Davenport. Când își punea ceva în minte, tenacitatea lui de a rezolva problema putea fi de-a dreptul exasperantă. Așa că se resemnă, mărginindu-se să-l asculte cu o jumătate de ureche.

— De fapt, adăugă Michael cu maliție în glas, sunt convins că-ți va trezi profund interesul.

Afirmația lui îl făcu pe Morgan să-și întoarcă fața și să-l privească pe Michael cu ironie.

— În caz că ai uitat, nu-mi plac roșcatele.

— Și Edwina Hemphill era roșcată, pară Michael cu o mutră nevinovată.

— Edwina nu era genul de roșcată cu pistrui, avea avantajul unor picioare superbe și era în multe privințe... foarte rafinată, schiță Morgan un zâmbet subțire.

Michael știa la ce se rezuma rafinamentul acelei doamne, dar se abținu să facă vreun comentariu caustic pe această temă. În schimb, nu-l răbdă inima să tacă până la capăt.

— Nu mă îndoiesc, însă era la fel de spirituală ca un lemn.

Morgan își lăți zâmbetul într-unul pur pervers.

— Dragul meu, te asigur că talentele ei în anumite domenii compensau cu vârf și îndesat lipsurile dintr-altele.

Michael își frecă bărbia cu podul palmei, apoi oftă.

— Până la urmă, ce intenționezi să faci cu Jessica? îl întrebă el pe un ton ce se dorea firesc.

— Adică? își arcui Morgan o sprânceană, vizibil deranjat de întrebare.

— N-o poți condamna să trăiască izolată la Marcham până la sfârșitul zilelor ei, spuse Michael, privindu-l serios. Ar fi trebuit să-și facă intrarea în societate de mult timp. Este singură, n-are prieteni...

— Data viitoare o să-i cumpăr o pereche de labradori, se oferi Morgan sec.

— Aștept cu nerăbdare ziua când cineva îți va îndesa pe gât propria-ți aroganță și blazare, comentă Michael enervat. Pentru Dumnezeu, de ce ai acceptat propunerea lui Hayworth când știai foarte clar că asta te va pune în fața unei realități pe care o negi cu înverșunare de atâta timp: o căsnicie care te apasă și o soție pe care te străduiești din răsputeri să o eviți!?

Morgan își încleștă fălcile pentru a doua oară în răstimp de zece minute, fulgerându-și fratele cu o privire îngustată, furioasă.

— Îi datoram lui Hayworth această favoare! îi răspunse el, încercând să își controleze valul de aversiune care i se zbătea în spatele buzelor răsfrânte într-o grimasă sarcastică. Restul nu te privește. În plus, adăugă mieros, Mellanie va ști cu siguranță cum să-mi facă șederea cât mai plăcută acolo.

Michael îl privi câteva secunde, nevenindu-i să creadă că Morgan își aducea la Marcham ultima cucerire, pe lady Mellanie Duvall, proaspăta văduvă a lordului Duvall!

— Îți aduci amanta la Marcham?! bâigui el consternat, vrând să se asigure că a înțeles corect.

— Așa a sunat, nu?

— Dar este revoltător! rosti Michael indignat. Și de un prost gust infernal! Îți pui soția într-o postură umilitoare în fața invitaților tăi, aducându-ți concubina la Marcham și afișându-te în mod public cu ea.

LIBRIS We know books

— Cine spune că am de gând s-o prezint societății pe progenitura lordului Fishbourne? rânji Morgan cu cruzime.

— Pe toți sfinții, Morgan, doar n-ai de gând s-o sechestrezi în camera ei! Este soția ta, indiferent că-ți place sau nu! aproape că-și pierdu Michael cumpătul.

— Michael, ar trebui să-ți mulțumesc pentru această soluție, zâmbi contele de Averly cu maliție. Recunosc că la asta nu m-am gândit. Va sta deoparte de restul lumii, rugându-se la Dumnezeul pe care cu siguranță a învățat să îl adore la mănăstire, s-o cruțe de compania mea.

Michael scrâșni din dinți, încercând din răsputeri să-și înfrâneze impulsul de a-i zdrobi falca fratelui său. În acel moment, îl urî cu o intensitate cutremurătoare.

— De ce naiba nu divorțezi de Jessica, dacă tot n-o vrei?! izbucni Michael dintr-o dată, cu ochii scăpărând de mânie.

Grimasa lui Morgan se transformă într-un zâmbet subțire, provocator.

— De ce? făcu el sec. O vrei tu?

Michael fu atât de surprins și uluit de acea întrebare pe care o găsea totalmente jignitoare încât, preț de câteva secunde, nu putu decât să-și privească fratele într-o tăcere plină de consternare.

— S-o iau ca pe o ofertă serioasă? izbuti în cele din urmă Michael să articuleze printre maxilarele încordate de furie și dezgust evident la adresa atitudinii și gândirii meschine a bărbatului din fața lui.

— Desigur, replică Morgan cu nonșalanță.

— Atunci o accept, dădu Michael scurt din cap.

Morgan îl fixă mirat, căutând un semn de amuzament în privirea neguroasă a fratelui său, însă Michael continua să se uite la el cu un aer cât se poate de serios, chiar un pic sfidător.

— Iisuse, nu glumești! murmură el, deopotrivă de amuzat și nedumerit.

— Firește că nu, confirmă Michael calm. Fishbourne n-a manifestat vreo preferință anume pentru care dintre noi să o ia pe Jessica de nevastă, așa că dacă facem schimb de locuri,

onoarea familiei Davenport va rămâne intactă. Un divorț liber consimțit s-ar încheia rapid, mai ales că mariajul vostru n-a fost consumat încă.

Mintea lui Morgan începu să funcționeze cu viteză, întrezărind posibilitățile acestei rocade. Michael îi oferea practic cheia care deschidea ușa închisorii lui, rezolvându-i dintr-un singur foc toate frustrările și problemele. Și avea dreptate. Arthur Fishbourne nu-l desemnase în mod clar ca viitor soț al odraslei sale... așa că, de ce nu?

— Sunt de acord, dacă asta este ceea ce-ți dorești, însă nu înțeleg de ce-o faci, rosti Morgan în cele din urmă pe un ton surprins. Chiar tu ai afirmat cu puțin timp în urmă că încă nu-ți dorești să te legi pentru toată viața de vreo femeie.

Michael moștenise în urmă cu doi ani de la un unchi îndepărtat titlul de conte de Warwick, împreună cu o avere frumoasă pe care o dublase în mod inteligent, lucruri care-l plasau printre locurile fruntașe ale listei cu cei mai căutați burlaci din Anglia. În plus, era un bărbat categoric frumos și, cu toate că-și ținea în mare secret relațiile amoroase, Morgan cunoștea cel puțin o duzină de tinere drăguțe, din familii onorabile, care suspinau de mama focului când Michael intra în câmpul lor vizual.

— Am motivele mele, răspunse Michael, schițând un mic zâmbet maliții. În plus, o găsesc pe Jessica tare dulce și spirituală, și este singura femeie care mă face să râd cu adevărat.

Morgan îl privi cu ochii îngustați bănuitor.

— S-a înfiripat ceva între voi?

— Nu mă insulta, Morgan, și nici nu pune la îndoială virtutea soției tale, îl preveni Michael pe o voce glacială, aproape amenințătoare. Jessica este foarte devotată preceptelor religioase în ce privește sanctitatea căsătoriei și n-ar îndrăzni în veci să-ți dezonoreze numele.

— Iartă-mă, își ceru Morgan scuze, cu o față sincer spășită. N-ar fi trebuit să spun asta.

— Așa e, n-ar fi trebuit, aprobă Michael oftând. Tăcu un moment, apoi îl privi preocupat. Când vei intenționa să aduci subiectul divorțului în discuție?

LIBRIS We know books

— Tu chiar vorbești serios!

— Bineînțeles! declară Michael cu o veselie autentică. De fapt, mai că-mi vine să-mi dau palme că nu mi-a venit ideea asta acum câțiva ani. Oricum, nici acum nu-i târziu. Deci?

-Diseară, după cină, răspunse Morgan după o clipă de gândire. Cu cât se va-ntâmpla mai repede, cu atât va fi mai bine pentru toți. Trecându-și o mână peste părul prins la spate, îi aruncă o privire cercetătoare și curioasă fratelui său. Cum crezi că va reacționa?

— Nu știu sigur, dar având în vedere circumstanțele, nu cred că se va opune.

— Dar crezi că va agrea ideea acestui... schimb?

— În mod categoric nu! rosti Michael încruntat. Este prea mândră pentru a accepta de bunăvoie acest lucru. Sfatul meu este aduci în discuție numai divorțul. Promite-i eventual un debut în sezonul scurt din toamnă, spune-i că o să-și facă intrarea în societate ca femeie liberă, că-i vei dărui o zestre convenabilă și pune-i condiția să nu pomenească nimănui că a fost măritată cu tine, pentru că altfel reputația ei va avea de suferit. Nimeni nu-și va pune problema de ce ați divorțat și asta pentru că, în ignoranța lor, o vor considera pe ea vinovată de acest eșec, indiferent de adevăr, că doar știi cum funcționează sistemul. De restul o să mă ocup personal. Ah, și oferta este valabilă doar trei zile.

— De ce trei zile?

— În cazul în care o să te răzgândești, îi aruncă Michael cu un zâmbet șiret.

— Nicio șansă, râse Morgan aspru. Îți primesc propunerea din toată inima și-ți rămân dator.

— Stai blând, singurul care va rămâne dator celuilalt sunt eu.

Morgan îl privi, fără să-l înțeleagă. Oricum, ceea ce era cu adevărat important era faptul că avea să fie liber, în sfârșit. Scăpase de balastul vieții lui, o căsătorie de conveniență care-i apăsase sufletul necontenit vreme de aproape nouă ani. Era liber!

Liber!

Sentimentul era atât de intens, de amețitor, că avu senzația că plutește. Abia acum realiză cât de mult tânjise după acea stare sufletească care încetase să mai facă parte din gama emoțiilor sale încă din ziua în care răposatul conte de Averly îi adusese la cunoștință că avea să onoreze cu numele său o creatură necunoscută. Și acum i se părea firesc ca, fiind privat de el atâta timp, să se cufunde într-o tăcere încântată și să-l savureze cum se cuvine.

Când trăsura pătrunse pe porțile conacului, alunecând pe aleea principală ce separa parcul în două jumătăți egale, înaintând spre conacul vechi construit pe trei nivele în stil edwardian, Morgan își simți stomacul strângându-i-se într-un pumn de emoții.

Abia acum realiza cât de dor îi fusese de Marcham. Acel mediu de basm înconjurat de liniște și farmec provincial reprezentase pentru el întotdeauna un refugiu, o evadare, un loc ce păstra amintirea unei copilării frumoase, un pământ din care-și extrăgea seva atunci când se simțea prea obosit sau avea nevoie de un repaus. Acolo își petrecuse cei mai frumoși ani din viața lui, alături de Michael și Theo...

Theo!

Realitatea îl izbi în față, tăindu-i respirația. Niciodată nu se împăcase pe deplin cu faptul că Theo nu mai era, că murise în urmă cu aproape un an, într-un război ce înecase o Europă întreagă în sânge și teroare. Iar dorul de el încă mai continua să-l roadă în piept, aidoma unui vierme flămând. Fusese atât de legat de Theo!

Călcând mental peste acea amintire dureroasă, își lăsă privirea să alunece peste parcul vast, marcat de alei sinuoase, mărginite de un gard viu de bucsus, tuns exemplar, înregistrând cu un zâmbet ușor frumusețea grădinilor presărate în mici insule de culoare în acel ocean de verdeață și lumină.

Brusc, sesiză o serie de diferențe majore în peisaj, care-l făcură să se încrunte derutat.

LIBRIS | We know books

Oare când apăruseră băncuțele acelea joase, de marmură crem, cu spătarele îndantelate fantezist? Nu-și amintea să fi avut nici felinarele acelea scunde, plasate strategic, care promiteau uitare și romantism în nopțile calde de vară. Și, categoric, aleile fuseseră acoperite cu pietriș și în niciun caz cu dale de piatră albă de Bath!

Își amintea clar că acele lucruri nu existaseră în urmă cu doi ani la Marcham...

— A fost ideea Jessicăi să pună băncuțele și felinarele și să paveze aleile, răspunse Michael întrebării nerostite care plutea în ochii lui.

— Da? făcu Morgan, refuzând să admită că rezultatul era uimitor.

— Noaptea este o adevărată plăcere să te plimbi pe alei, confirmă Michael cu o notă de nostalgie în glas. Atmosfera este feerică în compania persoanei potrivite.

— Vorbești din experiență? îl ironiză Morgan cu un zâmbet maliţios.

Michael își miji ochii iritat și dădu să-i trântească o replică usturătoare, însă trăsura se opri cu o mică smucitură în fața intrării și Morgan alunecă afară ca o felină, întinzându-se să-și dezmorțească mușchii înțepeniți.

Aerul era plin de mirosul primăverii și Morgan îl inhală cu nesaț. Parfumul dulce al narciselor se împletea cu cel îmbătător al mărgăritarelor, iar în substrat se ghicea aroma aspră a pământului reavăn. Aerul era tare și limpede ca un cristal, iar soarele își răsfira degetele blânde peste rondourile cu lalele, imprimând petalelor o strălucire aparte.

Sau doar i se părea? gândi Morgan distrat.

Vestea reîntoarcerii stăpânului de la Marcham se răspândi ca o molimă, aruncând conacul într-o stare de febrilitate. Întreg personalul năvăli afară, pe treptele de la intrare, aliniindu-se în ordine ierarhică și urându-i acestuia un emoționant bun venit.

— Ce mai faci, Jenkins? îl întrebă Morgan pe majordom, mișcat de primirea călduroasă care i se făcuse.

— Foarte bine, Alteța Voastră, îngăimă acesta cu o voce tremurătoare, înclinându-se adânc în fața lui, atât cât îi permitea spatele anchilozat de ani și reumatism. Mă bucur atât de mult că v-ați întors la Marcham, milord...

Vocea i se frânse, gâtuită de lacrimi, și Morgan făcu un gest pe care în alte condiții eticheta nu i l-ar fi îngăduit sub nicio formă: îl bătu afectuos și prietenește pe umăr.

Acest lucru îl ului atât de tare pe bietul Jenkins, încât îl podidi plânsul și trebui să-și scoată batista, presându-și-o tulburat pe ochi și bălmăjind scuze neinteligibile.

Simțindu-se vinovat, Morgan strânse din dinți și se fofilă pe lângă Jenkins, intrând cu pași mari în casă, străbătând antreul grăbit și oprindu-se abia în salonul mare, lângă măsuța cu băuturi. Își turnă o porție dublă de wisky și o goli pe nerăsuflate, apoi puse paharul pe tavă și-și sprijini greutatea trupului în mâini, răsfirându-și degetele peste tăblia perfect ceruită a mesei de douăzeci și patru de persoane, din lemn de nuc, cu privirile ațintite în gol.

Reacția lui Jenkins îl răscolise. Îl făcuse să se simtă mărunt, iresponsabil și rău, ceea ce nici măcar nu era prea departe de adevăr.

Din cauza lui Jessica, evitase să calce pe acolo, și astfel cel puțin doi oameni avuseseră de suferit: el, Jenkins, și dacă era să se ia după urmele de lacrimi pe care le văzuse în ochii tuturor, toată lumea îi dusese dorul. Pe deoparte, gândul îl făcea să se simtă bine, pe de alta îi adâncea sentimentul de tristețe și regret care-l încerca încă din clipa în care trăsura pătrunsese pe domeniul său.

Doamne, ura din tot sufletul scenele lacrimogene!

— Iartă-l, surâse Michael blând, apărând în prag și aruncându-i o privire lungă. Intră închizând ușa în urma lui, și se apropie stingherit de fratele său. Toți ți-au simțit lipsa, Morgan.

— Am observat, mârâi el indispus.

Îndreptându-se de spate, scoase o tabacheră scumpă, o deschise și pescui o țigară subțire de foi, apoi îl servi și pe Michael.